



רשומות

# הצעות חוק

1 במרס 1954

196

כ"ז באדר א' תשי"ד

עמוד	
100	הצעת חוק המילוחה העממי, תשי"ד—1954
101	הצעת חוק לתיקון סקודת הבנקאות, תשי"ד—1954
102	הצעת חוק לתיקון סקודת בתי המשפט העירוניים, תשי"ד—1954
103	הצעת חוק לתיקון סקודת מסי העיריה ומסי הממשלה (פטורין), תשי"ד—1954

**חוק המילווה העממי, תשי"ד—1954**

- |   |   |
|---|---|
| <p>1. הממשלה מורשית בזה לקבל מילווה בסכום שלא יעלה על 6 מיליון לירות ולהוציא למטרה זו אגרות חוב למוכ"ז (להלן — אגרות חוב).</p>  | <p>סכנות לנאות</p>                        |
| <p>2. (א) כל אגרת חוב תהיה על סך עשרים לירות ומסוימת במספר סידורי.<br/>(ב) הממשלה רשאית להוציא כל אגרת חוב בשני חצאים בסך של עשר לירות כל אחד, ושניהם יסומנו במספר סידורי אחד.<br/>(ג) דין חצי אגרת חוב של עשר לירות כדין אגרת חוב של עשרים לירות לכל דבר, למעט סכום הפדיון שיהיה מחצית סכום הפדיון של האגרת כולה, ללא כל תלות בחציה השני.</p>  | <p>הערך הנקוב</p>                         |
| <p>3. לגבי פדיון אגרות החוב יחולו הוראות אלה :</p> <p>(1) הממשלה תפדה את אגרות החוב במשך תקופה של עשרים וחמש שנה (להלן — תקופת המילווה) מהיום שקבע שר האוצר בהודעה שתפורסם ברשומות כיום הוצאת המילווה ;</p> <p>(2) בכל שנה מתקופת המילווה ייפדו אגרות חוב במספר שייקבע בתקנות הפדיון יהיה בהגרלות ;</p> <p>(3) אגרות החוב שעלו בגורל ייפדו בערכן הנקוב ובתוספת, בכל שנת הגרלה, של סכום (להלן — סכום הפרסים) שלא יפחת משלושה אחוזים מהסכום הכולל של אגרות החוב ;</p> <p>(4) כל הגרלה תהיה בפומבי ותכלול את כל אגרות החוב שעדיין לא עלו בגורל ;</p> <p>(5) מועדי ההגרלות, סדריהן וחלוקת סכום הפרסים בין אגרות החוב שייפדו בכל שנה, ייקבעו בתקנות ; הודעה על השעה ועל המקום של כל הגרלה תפורסם לפחות שבוע ימים קודם לכן ברשומות ;</p> <p>(6) יתרת אגרות החוב שלא נפדו בהגרלה כאמור, ייפדו ב־30 לחודש הבא מיד לאחר תום תקופת המילווה בערכן הנקוב.</p> | <p>פדיון אגרות החוב</p>                   |
| <p>4. (א) כל עוד לא הוציאה הממשלה את כל אגרות החוב שהיא רשאית להוציאן, רואים לצורך כל הגרלה זוכיה בסכומי הפרסים ולצורך פדיון אגרות החוב הנפדות בהגרלה לפי חוק זה, כאילו הוציאה הממשלה ומחזיקה כמוכ"ז את שארית אגרות החוב שלא הוציאה עד מועד ההגרלה.<br/>(ב) הוראות סעיף קטן (א) לא יגרעו מזכות הממשלה להוציא אגרת חוב שעדיין לא הוצאה כל עוד לא עלתה בגורל.</p>   | <p>כוח הממשלה<br/>אגרות שלא<br/>הוצאו</p> |
| <p>5. אגרות החוב לא ישאו ריבית.</p>   | <p>ריבית</p>                              |
| <p>6. (א) אגרת חוב העומדת לפדיון תיפרע למציגה עם מסירתה במקום ששר האוצר יורה בהודעה שתפורסם ברשומות, ותיבטל עם הפרעון.<br/>(ב) אגרת חוב שעלתה בגורל תיפרע לאחר שלושה שבועות מיום ההגרלה.</p>  | <p>העון האגרות<br/>ביטולן</p>             |

העברת אגרות חוב	7. אגרות החוב יהיו ניתנות להעברה בדרך מסירה.
פסוק מס הכנסה	8. סכומי הפרסים שישולמו לפי חוק זה לא ייחשבו כהכנסה לצרכי פקודת מס הכנסה, 1947 <sup>1</sup> .
שחרור מס בולים	9. אגרות החוב פטורות ממס בולים.
השלום וכטחון	10. הסכומים המשתלמים לפי אגרות החוב וכל ההוצאות הכרוכות בביצוע חוק זה, ישולמו על ידי שר האוצר מתוך הכנסותיה הכלליות ומתוך רכושה של המדינה.
נוסח אגרות החוב	11. (א) אגרות החוב ייערכו בנוסח שיקבע שר האוצר בתקנות. (ב) כל אגרת חוב תישא את הותם התימותיהם של שר האוצר ושל החשב הכללי.
ביצוע ותקנות	12. שר האוצר ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי להתקין תקנות בכל ענין הנוגע לביצועו, ובכלל זה — מינוי מועצה לפיקוח על ההגדרות וקביעת תפקידיה; אולם תקנות לפי סעיף 3 יותקנו לפני הוצאת אגרות החוב.

### ד ב ר י ה ס ב ר

החוק המוצע בזה, תכליתו ליתן הרשאה לממשלה להוציא אגרות חוב נושאות פרסים בסכום כולל של 6 מיליון לירות ישראליות. הצעת החוק מבוססת בעיקרה על חוק המילואת העממי, תשי"א—1950<sup>2</sup>.

אגרות החוב שיוצאו לפי חוק זה לא ישאו ריבית ותמורתה יחולקו פרסים על אגרות חוב שעלו בגורל. סדרי ההגדרות, מועדי עריכתן וסכומי הפרסים ייקבעו בתקנות שיותקנו לפני הוצאת אגרות החוב.

<sup>1</sup> ע"ר 1947, תוס' 1 מס' 1568, עמ' 77.  
<sup>2</sup> ס"ח 58, תשי"א, עמ' 303.

### חוק לתיקון פקודת הבנקאות, תשי"ד—1954

תיקון סעיף 12	1. בסעיף 12 לפקודת הבנקאות, 1941 <sup>1</sup> , במקום סעיף קטן (1) יבוא סעיף קטן זה: „(1) בנק ישלם בראשון לאפריל של כל שנה אגרה שנתית בשיעורים אלה:
	(א) היה הונו הנפרע ביום תשלום האגרה
1000 לירות	100.000 לירות או פחות
	עולה על 100.000 לירות ואינו עולה על
3000 לירות	500.000 לירות
	עולה על 500.000 לירות ואינו עולה על
4000 לירות	1.000.000 לירות
5000 לירות	עולה על 1.000.000 לירות
	(ב) אגרה נוספת בעד כל סניף שיש לבנק ביום תשלום האגרה, הנמצא —
500 לירות	בירושלים, בתל אביב-יפו או בחיפה
250 לירות	בכל מקום אחר

<sup>1</sup> ע"ר 1941, תוס' 1 מס' 1134, עמ' 69.

2. בנק אשר שילם לפני תחילת תקפו של חוק זה את האגרה השנתית שזמן פריעונה חל ביום כ"ז בטבת תשי"ד (2 בינואר 1954) ישלם ביום כ"ז באדר ב' תשי"ד (1 באפריל 1954) את ההפרש בין האגרה המשתלמת לפי חוק זה, לבין האגרה ששולמה כאמור.

**ד ב ר י ה ס ב ר**

סעיף 12 (1) לחוק הבנקאות, 1941, מטיל על כל בנק מס שנתי בשיעורים עפ"י סכום ההון הנפרע של אותו בנק, דהיינו:

אם ביום תשלום המס הונו המשולם של הבנק אינו עולה על 100.000	250 לירות
עולה על 100.000 לירות ואינו עולה על 200.000 לירות	500 לירות
עולה על 200.000 לירות ואינו עולה על 500.000 לירות	750 לירות
עולה על 500.000 לירות	1000 לירות

שיעורים אלה שנקבעו עוד בשנת תש"ט—1949 לא תוקנו על אף השינויים שחלו מאז בערך המטבע.

החוק המוצע תכליתו איפוא:

- (א) להגדיל את שיעור המס השנתי המוטל על פי ההון המשולם של בנק.
- (ב) להוסיף מס שיוטל על בנק לפי מספר סניפיו ולפי מקום מושבם של אותם הסניפים.

**חוק לתיקון פקודת בתי המשפט העירוניים, תשי"ד—1954**

1. בפקודת בתי המשפט העירוניים (להלן — הפקודה), במקום הכותרת „פקודת בתי המשפט העירוניים” הבוא הכותרת „פקודת בתי המשפט המקומיים”.

החלפת הכותרת

2. במקום סעיף 1 לפקודה יבוא סעיף זה:

החלפת סעיף 1

„שם הפקודה 1. לפקודה זו ייקרא „פקודת בתי המשפט המקומיים”.

3. בכל חיקוק, ופקודה זו בכלל, ובכל מסמך שכתוב בו „בית משפט עירוני” קרי „בית משפט מקומי”.

החלפת המונח „בית משפט עירוני”

4. בסעיף 2 לפקודה, במקום המלים „להיות שופטי עיר ולהוות בית משפט אשר יכונה בית משפט עירוני של אותו עיר” יבואו המלים „להיות שופטים מקומיים בתחום רשות מקומית או בתחומה של קבוצת רשויות מקומיות, ולהוות בית משפט מקומי של אותו תחום”.

תיקון סעיף 2

5. בסעיף 4 לפקודה, במקום סעיף קטן (1) יבוא סעיף קטן זה:

תיקון סעיף 4

„(1) בית משפט מקומי מוסמך לדון בכל עבירה על חוקי העזר של הרשות המקומית, או של הרשויות המקומיות, שבתחום שיפוטו, וכן בכל עבירה שנעברה בתחום שיפוטו על חיקוק מן החיקוקים המפורטים בתוספת לפקודה זו; אך לא יטיל בית משפט מקומי על עבירה אחת עונש העולה על 500 לירות קנס או על חמישה עשר יום מאסר, או על שני הענשים כאחד.”

<sup>1</sup> חוקי א"י, כרך ב', פרק צ"ז, עמ' 985.

6. הוראות הסעיפים 12, 14, 16 לפקודת שיפוט בתי משפט השלום, צרעור 1947, יחולו על צרעור על פסק דין של בית משפט מקומי כאילו היה פסק דין של בית משפט השלום בפלילים.

#### ד ב ר י ה ס ב ר

שני תיקונים שבהצעת חוק זו באים בעקבות הצעת חוק לתיקון פקודת שיפוט בתי משפט השלום (מס' 2), תשי"ד — 1954, והם:

(א) העלאת הסכום המכסימלי של קנסות שבית משפט עירוני רשאי להטילם, המכסימום לפי החוק הקיים — שהוא 100 לירות — שווה למכסימום ששופט שלום רגיל רשאי לפסוק בתור קנס על פי פקודת שיפוט בתי משפט השלום, 1947. בהצעת חוק לתיקון פקודת שיפוט בתי משפט השלום (מס' 2), תשי"ד—1954, הוצע להגדיל מכסימום זה מ-100 לירות ל-1000 לירות, ובעקבות העלאה זו הוצע להעלות את הסכום המכסימלי שבית המשפט העירוני רשאי לפסוק בתור קנס ל-500 לירות — העלאה שתהיה לה חשיבות בעיקר בעבירות על פקודת בנין ערים, 1936.

(ב) מתן זכות צרעור על כל הרשעה של בית המשפט העירוני — הצעת חוק לתיקון פקודת שיפוט בתי משפט השלום (מס' 2), תשי"ד—1954, מעניקה לכל אדם שהורשע על ידי שופט שלום את הזכות לצרער על ההרשעה לפני בית המשפט המחוזי. החוק המוצע הולך בעקבות ההצעה האמורה ומשווה את פסקי הדין של בית משפט עירוני, לענין הצרעור עליו, לפסקי הדין של בית משפט השלום בפלילים. לפי זה יהיה כל אדם שהורשע על ידי בית משפט עירוני רשאי לצרער עליו לפני בית המשפט המחוזי ולא יהיה עוד זקוק לגטילת רשות מיוחדת לכך.

לפי החוק הקיים רשאי שר המשפטים להקים בית משפט עירוני בתחום עיריה בלבד. ההתפתחות של הרשויות המקומיות האחרות — מועצות מקומיות ומועצות אזוריות — מצדיקה הקמת בתי משפט דומים גם בתחום רשויות מקומיות כאלה. החוק המוצע בא להעניק לשר המשפטים את הסמכות לעשות זאת; אך מכיוון שאין עוד לדבר על בתי משפט עירוניים, לאחר הרחבה זו של סמכותו, ייקרא בית המשפט להבא „בית משפט מקומי“, בין שנמצא בתחום עיריה ובין שנמצא בתחום רשות מקומית אחרת ושם הפקודה יוחלף לפי זה.

<sup>1</sup> ע"ב 1947, תוס' 1 מס' 1612, עמ' 224.  
<sup>2</sup> ח"ח 191, תשי"ד, עמ' 78.

**חוק לתיקון פקודת מסי העירייה ומסי הממשלה (פטורין),  
תשי"ד-1954**

1. בסעיף 3 לפקודת מסי העירייה ומסי הממשלה (פטורין), 1938<sup>1</sup> (להלן — הפקודה), יוסף בסופו פסוק זה:

תיקון סעיף 3  
לפקודה

„הוראות סעיף זה לא יחולו בתחום עיריית ירושלים ובתחום עירייה אחרת שהכריז עליה שר הפנים, לאחר התייעצות בשר האוצר, שהיא עיר עולים.“

2. אחרי סעיף 5 לפקודה יוסף סעיף זה:

חוסת סעיף 25

ב. בתחום עיריית ירושלים ובתחום עירייה אחרת שהכריז עליה שר הפנים, לאחר התייעצות בשר האוצר, שהיא עיר עולים, ישלמו הנהלת הסוכנות היהודית לארץ-ישראל, קרנותיה ומוסדותיה ארנונת רכוש וארנונת כללית, על אף האמור בסעיפים 4 ו-5.<sup>2</sup>

חובת טיסות  
לאומיים לשלם  
ארנונות

3. חוק זה יחול על שנת הכספים 1954/55 ועל כל שנת כספים שלאחריה.

תחילת תוקף

**ד ב ר י ה ס ב ר**

פקודת מסי העירייה והממשלה (פטורין), 1938, משחררת את המדינה מתשלום ארנונת רכוש וארנונת כללית המשתלמת לעיריות על פי פקודת העיריות, 1934<sup>2</sup>, כן פוטרת הפקודה מוסדות ציבוריים מסויימים מלשלם ארנונות אלה, אם הרכוש שעליו מוטלות הארנונות משמש אחת המטרות המפורטות בסעיף 4 לפקודה, ופוטרת מתשלום ארנונת רכוש או ארנונת כללית רכוש המשמש למטרות המפורטות בסעיף 5 לפקודה, יהיו הבעלים על הרכוש אשר יהיו.

חלקם של המדינה ושל המוסדות הלאומיים בכלל המקרקעין שבירושלים ניכר, ועיריית ירושלים נמצאת מופלית לרעה משאר עיריות בחלוקת גטל הארנונות העירוניות. מוצע, איפוא, לבטל בתחום עיריית ירושלים את הפטור הניתן למדינה או למוסדות הלאומיים, כן מוצע להעניק לשר הפנים את הסמכות להכריז על ערים המאוכלסות בעיקר עולים חדשים, ושמצבן הכספי דחוק ביותר, כעל „ערי עולים“ ולבטל גם בערים אלה את הפטור הניתן למדינה ולמוסדות הלאומיים.

<sup>1</sup> ע"ר 1933, תוס' 1 מס' 702, עמ' 27.  
<sup>2</sup> ע"ר 1934, תוס' 1 מס' 414, עמ' 1.